

Павлик О. Б.

Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

Сивик О. А.

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка

Рембач О. О.

Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

АКТУАЛЬНІ СТРАТЕГІЇ ІНТЕГРАЦІЇ ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВСТВА У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Статтю присвячено мовознавчому аналізу лінгвокраїнознавчого підходу та його впливу на формування міжкультурної компетенції учнів у процесі вивчення іноземних мов. Визначено, що лінгвокраїнознавство – це комплексна категорія, що поєднує мовну систему з культурно-історичним контекстом країни, мова якої вивчається, та забезпечує глибоке розуміння семантичних і культурних особливостей мовних одиниць. Проведено порівняльний аналіз термінології у різних наукових традиціях: французькій, німецькій та англійській, що підкреслює спільну концепцію мови як феномена, тісно пов'язаного з історією, культурою та світоглядом носіїв мови.

Особливу увагу приділено категоріям лінгвокраїнознавства, таким як кумулятивна функція мови, мовний узус, фразеологізми, прислів'я та безеквівалентна лексика, а також проявам лінгвокраїнознавчої інтерференції, коли учні старших класів переносять значення слів рідної мови на іноземну, що призводить до помилок у мовленні. Досліджено, що інтерференція проявляється у семантичних, морфологічних та синтаксичних аспектах, а також у калькуванні культурних особливостей рідної мови під час спроби відтворити мовні конструкції іншої культури.

Показано, що мовознавчий аналіз – це інтеграція культурно-семантичного компонента у вивчення іноземної мови сприяє формуванню соціокультурної та комунікативної компетенції, розвитку критичного мислення та здатності адекватно співвідносити мовні одиниці з культурними асоціаціями. Використано автентичні матеріали, рольові ігри і проєктні діяльності, які дозволяють учням не лише засвоювати лексичний матеріал, а й глибше розуміти культурний контекст мовної спільноти, виявляючи та усуваючи помилки, зумовлені недостатнім знанням країнознавчих особливостей. Доведено, що лінгвокраїнознавчий підхід виступає ефективним інструментом мовознавчого аналізу, забезпечуючи цілісне формування комунікативної компетенції та здатність учнів взаємодіяти у міжкультурному середовищі.

Ключові слова: лінгвокраїнознавство, мовознавчий аналіз, інтеграція культури у вивчення мови, міжкультурна компетенція, національно-культурний компонент, комунікативна компетенція.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку лінгвокраїнознавства особливого значення набуває дослідження мовних одиниць як носіїв культурного коду іншомовного середовища. Значущим є аналіз лексичних, фразеологічних, граматичних та прагматичних явищ у контексті їх функціонування в німецькій мові, що дозволяє виявляти соціокультурні закономірності та ментальні моделі носіїв мови. Лінгвокраїнознавчий підхід у цьому сенсі постає як комплексна система взаємопов'язаних рівнів мовного та культурного аналізу, інтегруючи мовні знання з культурологічними, історичними та соціальними аспектами.

Наявна проблема полягає у відсутності системного мовознавчого аналізу культурно-лінгвістичних маркерів у корпусах навчальної та наукової літератури. Багаторазове фрагментарне представлення лексичних одиниць або фактів культурного змісту не дозволяє здійснювати глибоку семантичну та прагматичну інтерпретацію. Зокрема, недостатньо досліджено такі аспекти, як специфічні семантичні поля, безеквівалентна лексика, стійкі мовні сполучення та граматичні конструкції з культурним забарвленням.

Необхідним є уточнення концептуальної структури лінгвокраїнознавчого матеріалу, визначення

класифікаційних ознак культурно-лінгвістичних одиниць, а також аналіз механізмів їх функціонування в реальних комунікативних контекстах. Такий підхід дозволяє виявити закономірності формування міжкультурних значень у мовленні та простежити, як мовні засоби відображають традиції, соціальні норми та ментальні моделі носіїв німецької мови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика лінгвокраїнознавчого підходу має значну історію у вітчизняній і зарубіжній лінгвістичній науці. Дослідження Ю. Веклича та Д. Миронця акцентують на важливості культурного компоненту як невід'ємної частини мовної системи, підкреслюючи, що засвоєння лексики без розуміння національно-культурних реалій призводить до формального володіння мовою без глибинного міжкультурного сприйняття [1, с. 118]. У роботах О. Вознюка доведено, що лінгвокраїнознавство є системоутворювальною категорією, оскільки забезпечує взаємозв'язок між мовними одиницями та соціокультурними контекстами їх використання [2, с. 58].

В. Голованова зазначає, що аналіз історичних, географічних і соціокультурних аспектів сприяє глибшому розумінню семантики мовних одиниць і відображає закономірності функціонування мовного матеріалу у реальних комунікативних ситуаціях [4, с. 12]. О. Дмитренко вказує на те, що дисципліни лінгвокраїнознавчого спрямування формують соціокультурну компетентність, що відображається в умінні розпізнавати культурні маркери в текстах і мовленні носіїв мови, а також у здатності до адекватної інтерпретації цих маркерів у процесі комунікації [5, с. 22].

Значний внесок у дослідження культурно-лінгвістичних явищ зробила Л. Кравчук, яка вивчала роль проєктної діяльності у формуванні здатності учнів аналізувати мовні одиниці в культурному контексті. Виконання дослідницьких завдань дозволяє розглядати лексичні й фразеологічні одиниці не лише як мовні факти, а як носії культурних смислів, що відображають соціальні та ментальні моделі носіїв мови [8, с. 96]. У працях А. Nedashkivska, Н. Kusse та В. Kress підкреслюється, що мова є фактором культурної ідентичності; розуміння мови включає засвоєння її глибинних семантичних і прагматичних структур, що є ключовим аспектом лінгвокраїнознавчого підходу [10, с. 299].

Незважаючи на наявність теоретичних розробок, бракує комплексних мовознавчих досліджень, які б систематизували культурно-лінгвіс-

тичні маркери та стратегії їх інтеграції у навчальні тексти, зокрема у шкільному курсі німецької мови. Особливо актуальною є класифікація лексики за культурними доменами, аналіз семантичних полів і фразеологічних одиниць, а також визначення принципів поєднання автентичних і цифрових ресурсів для відображення багатоканальної комунікації в реальних умовах.

Постановка завдання. Метою статті є проведення мовознавчого аналізу лексичних, фразеологічних і граматичних одиниць німецької мови, що функціонують у контексті культурних реалій, а також визначення закономірностей формування міжкультурного значення у мовленні та шляхів інтеграції таких знань у навчальний процес.

Виклад основного матеріалу. У сучасних лінгвістичних дослідженнях значну увагу привертає вивчення мови як явища, тісно пов'язаного з культурним, історичним і соціальним контекстом народу-носія. Зокрема, лінгвокраїнознавство виступає окремою галуззю лінгвістики, що спрямована на систематичне виявлення та аналіз взаємозв'язків між мовними засобами та культурними реаліями певної країни.

У різних наукових традиціях цей напрям має власні термінологічні маркери: у французькій методичній школі використовується поняття «мова і цивілізація» (*langue et civilisation*), у німецькій – «культурознавство» (*Kulturkunde*), а в англomовній літературі – «лінгвокультурні дослідження» (*linguacultural studies*). Незважаючи на відмінності в термінах, спільним залишається розуміння мови як культурного феномена, який відображає історичний досвід, традиції та світогляд носіїв.

Як підкреслює Ю. Веклич, лінгвокраїнознавство є «відносно молодого і ще недостатньо розробленою галуззю лінгвістики, основне завдання якої полягає у виявленні зв'язків між мовою і культурою народу, що є носієм цієї мови. Воно співвідноситься із загальним краєзнавством як систематизованою сукупністю знань про країну» [1, с. 118–119]. У наукових дослідженнях лінгвокраїнознавство розглядається у двох взаємопов'язаних вимірах. По-перше, як аналітична категорія лінгвістики, що дозволяє описати взаємозв'язок мовних форм із соціокультурними реаліями. По-друге, як складова комунікативної компетенції, яка включає здатність співвідносити мовні одиниці з культурними асоціаціями, забезпечуючи адекватну міжкультурну взаємодію [10, с. 299].

Концептуально лінгвокраїнознавча компетенція охоплює знання про національні традиції,

соціальні та культурні практики, історичні реалії та специфіку комунікативної поведінки носіїв мови. Вона передбачає усвідомлення мовленнєвих і немовленнєвих засобів (жести, міміка, інтонації, невербальні сигнали), притаманних типовим комунікативним ситуаціям у мовному середовищі. Як зазначають Ю. Веклич та А. Заїченко, країнознавча компетенція формує широку систему знань про культуру, історію, географію, економіку та соціальні структури країни, тоді як лінгвокраїнознавча компетенція забезпечує інтеграцію цих знань у мовну практику [1; 6; 7]. Таким чином, лінгвокраїнознавчий аналіз є ключовим для дослідження мовних одиниць у культурному контексті та для побудови адекватних моделей міжкультурної комунікації.

У лінгвокраїнознавстві виділяють низку принципів, що визначають його наукову та пізнавальну ефективність. Перший принцип – суспільної природи мови, який підкреслює нерозривний зв'язок мови й культури та реалізується через її комунікативну функцію. Засвоєння мовного матеріалу неможливе без одночасного ознайомлення з культурно специфічними реаліями, що забезпечує формування автентичного мовного досвіду. Другий принцип передбачає засвоєння норм поведінки, цінностей і традицій іншої культури, що супроводжується формуванням критичного та водночас позитивного ставлення до неї. Третій принцип – виховання толерантності та поваги до народу-носія мови, що виступає ключовим чинником міжкультурного порозуміння. Четвертий принцип полягає у забезпеченні цілісності лінгвокраїнознавчого аналізу, який передбачає використання автентичних мовних джерел як основного матеріалу для дослідження культурних реалій [9].

Мова виконує комплексну когнітивно-комунікативну функцію: вона не лише слугує засобом спілкування, а й виступає інструментом пізнання соціокультурного середовища. Опановуючи німецьку мову, учні водночас засвоюють культурні кодекси та мовні практики носіїв, що створює додатковий філологічний шлях вторинного пізнання чужого культурного простору. Мовні одиниці, будучи носіями національної культури, здатні передавати країнознавчу інформацію, необхідну для глибокого розуміння соціокультурного контексту. З цього випливає, що ефективний мовознавчий аналіз передбачає поєднання лексико-семантичного та культурологічного вивчення матеріалу.

Як зазначає О. Возняк, основою лінгвокраїнознавчого аналізу є низка взаємопов'язаних

категорій: кумулятивна функція мови, мовний узус, фразеологізми та прислів'я, національні реалії, безеквівалентна лексика та фонові знання, притаманні носіям мови, але малодоступні для представників інших культур [3, с. 42]. Лінгвокраїнознавство, будучи складовою частиною країнознавства, досліджує культурні явища через їх відображення у мовних одиницях. Цей підхід дозволяє аналізувати, як мовні форми відображають традиції, цінності та соціокультурні практики мовної спільноти, що є основою для формування адекватної міжкультурної компетенції.

Лінгвокраїнознавчий підхід у сучасних дослідженнях розглядається як засіб системного аналізу мовних одиниць у їх культурному та соціальному контексті. Він передбачає інтеграцію країнознавчого й культурного компонентів мови, що дозволяє досліджувати взаємозв'язок мовних засобів із культурними реаліями та соціокультурними нормами мовної спільноти. Як зазначають О. Кушнірчук та Ю. Геленич, «лінгвокраїнознавство – частина або аспект загального країнознавства, що передбачає цілеспрямоване використання культурного та країнознавчого компонентів мовних одиниць і мовної системи в цілому» [8, с. 97].

З погляду мовознавчого аналізу, лінгвокраїнознавство дозволяє виявляти культурні смисли, зафіксовані у словниковому складі, фразеологізмах, мовних кліше та граматичних конструкціях, а також досліджувати способи їх інтеграції в комунікативні практики. Такий підхід забезпечує формування міжкультурної компетенції шляхом розкриття когнітивних і соціокультурних механізмів функціонування мови.

Особливою цінністю лінгвокраїнознавчого аналізу є його здатність виявляти кумулятивну функцію мови, тобто здатність мовних одиниць фіксувати, зберігати та передавати відомості про соціокультурну, історичну та побутову реальність. Завдяки цьому стає можливим системне опрацювання мовного матеріалу як носія культурної інформації, що дозволяє учням не лише освоювати мовні форми, а й глибше розуміти культурний контекст їх використання [10, с. 300].

На думку А. Недашківської, універсальність лінгвокраїнознавчого підходу полягає в його застосовності на різних рівнях навчання та для всіх видів мовленнєвої діяльності. Він сприяє формуванню різних типів мотивації – комунікативної, соціальної, естетичної – та дозволяє поєднувати практичні та аналітичні цілі мовознавчого дослідження. Інтеграція мовного навчання з культурологічним компонентом створює передумови

для розвитку здатності аналізувати соціальні й історичні явища, інтерпретувати культурні коди та ефективно функціонувати у міжкультурному середовищі.

У межах лінгвокраїнознавства, окрім кумулятивної функції мови, реалізуються також комунікативна та директивна функції, що забезпечує аналіз соціокультурних та культурних аспектів мовного спілкування. Такий підхід дозволяє виявляти, яким чином мовні одиниці виконують роль носіїв культурних значень і соціальних норм у конкретних комунікативних ситуаціях. Як зазначає О. Кондратьєва, застосування лінгвокраїнознавчого підходу не слід розглядати як додаткове навантаження на навчальний процес, оскільки «насичення уроку національно-культурною інформацією впливає безпосередньо з завдань навчання самої мови як адекватного засобу навчання» [7].

Мова і культура нерозривно пов'язані, і повноцінне володіння мовою неможливе без усвідомлення культурних кодів, що супроводжують мовні форми. Лінгвокраїнознавчий аналіз дозволяє виявляти ці культурні коди в лексичних, фразеологічних та граматичних одиницях, що є носіями специфічних соціокультурних значень. Як підкреслює Ж. Ласепа, «Яким би не був підручник або метод викладання, саме відомості про культуру перш за все складають основне багатство освіти. Викладач не повинен обмежуватися вузькими мовними цілями. Без звернення до явищ культури вивчення мови збіднюється і зводиться до засвоєння фонетичних та граматичних явищ» [8, с. 97–98].

Отже, лінгвокраїнознавчий підхід у мовознавчому аналізі забезпечує системне дослідження мови як культурного феномена. Він дає змогу не лише визначати функції мовних одиниць у комунікативному процесі, а й розкривати соціальні, історичні та культурні реалії, зафіксовані в мовній системі. Усвідомлення цих взаємозв'язків сприяє формуванню міжкультурної компетенції, яка є невід'ємною складовою комунікативної компетенції та забезпечує адекватну взаємодію учасників комунікативного акту в умовах міжкультурного спілкування. Впровадження лінгвокраїнознавчого аналізу у вивчення німецької мови закладає фундамент для подальшого розвитку когнітивної та соціокультурної компетентності учнів, дозволяючи їм ефективно інтерпретувати культурні коди та комунікативні практики носіїв мови.

Аналіз практики навчання німецької мови свідчить, що учні старших класів часто володі-

ють обмеженим обсягом країнознавчої інформації, що не відображає сучасної культурно-семантичної картини країни мови. Знання учнів зазвичай є фрагментарними та уривчастими, що проявляється у лінгвокраїнознавчій інтерференції – явищі, коли семантичний та культурний зміст мовних одиниць перекручується під впливом рідної мови. У мовленні учнів трапляються конструкції на кшталт: „Im Juli meine Eltern haben am Asowsche /ee eine Ferien“, що демонструє неадекватне використання багатозначних лексем. Німецьке слово See може позначати як «озеро», так і «море», а Ferien означає «канікули» або «відпустку». Коректний варіант висловлювання: „Im Juli meine Eltern haben am Asowsche Meer einen Urlaub“ [6, с. 384].

Подібні лінгвокраїнознавчі феномени спостерігаються й у використанні слова die Frikadelle, що в німецькій мові окрім значення «фрикаделька» також включає «рубану котлету» або «тефтелю». Учні часто неправильно застосовують фразеологізми, наприклад, вислів „Ich habe die Nase voll vom Lernen“ сприймається дослівно як «у мене забита ніс від навчання», хоча в німецькій мові він означає «мені набридло навчання».

Аналогічно, словосполучення „Das ist mir Wurst“ перекладається учнями як «це моя ковбаса», хоча в реальному мовленні воно означає «мені все одно». Морфологічна та синтаксична інтерференція проявляється у конструкціях „Ich habe gestern Kino gegangen“ або „Er hat ein Buch gelesen schön“, де спостерігається пряме перенесення української структури речення та неправильне використання допоміжних дієслів.

Лексико-культурна інтерференція виникає, наприклад, при висловах „Ich trinke Tee mit Salz“, що калькує національні харчові звички з рідної культури, або при слові Chef, яке учні часто розуміють як «шеф-повар», тоді як у німецькій мові воно означає «керівник». Перекладна інтерференція проявляється у таких реченнях, як „Ich habe Hunger groß“ або „Das Auto ist mir gefallen“, де спостерігається буквальний переклад українських мовних конструкцій. Наведені приклади свідчать про вплив семантичних систем рідної мови на іноземну та демонструють, що навчання німецької мови без системного країнознавчого підходу може призводити до формування стійких помилок уявлень про значення слів, їх семантичні відтінки та культурні конотації.

Особливо важливим є дослідження розбіжностей між семантичними полями рідної та іноземної мов, коли концептуальні основи слова не

збігаються. У таких випадках семантичний фон рідної мови переноситься на слово іноземної, що призводить до утворення семантично неточних висловлювань.

Серед прикладів лексичних хибних друзів перекладача:

- das Wetter – «погода», а не «вітер»;
- der Tank – «бак» або «цистерна», а не «танк»;
- das Magazin – «журнал», а не das Ladengeschäft – «магазин» [6, с. 385–386].

Інтерференційні процеси у мовленні учнів проявляються не лише на рівні окремих лексем, а й у фразеологізмах та образних висловах. Так, стійкий український вираз «дивитися як баран на нові ворота» втрачає смислове навантаження при буквальному перекладі.

У німецькій мові подібний зміст передають конструкції *dastehen wie der Ochs am Berge* або *dastehen wie die Kuh vorm neuen Tor*, що означає «закам'яніти як бик перед горою» або «закам'яніти як корова перед новими воротами». Такі мовні зразки ілюструють культурно-семантичні відмінності у структурі фразеологізмів та наочно демонструють специфіку національної концептуалізації світу.

Аналіз лексико-семантичних одиниць дозволяє виділити основні типи помилок, зумовлених міжмовною інтерференцією, та приклади їх прояву:

1. Семантичне перенесення значення – коли значення слова рідної мови проектується на відповідну іноземну лексему:

- der Tank → «танк» замість «бак»;
- die Mappe → «карта» замість «папка»;
- der Chef → «шеф» у значенні «керівник»

в українській інтерпретації, хоча в німецькій мові акцент на формальну позицію керівника без емоційного забарвлення.

2. Лексико-культурні неточності – невправильне використання багатозначних слів:

See у значенні «море» замість «озеро» (*am Asowsche See* → коректно: *am Asowsche Meer*);

das Ferien у значенні «канікули» замість «відпустка» (*eine Ferien* → коректно: *einen Urlaub*);

der Kanton в контексті Німеччини замість «федеральна земля» (*Bundesland*), що показує пряме перенесення швейцарського поняття на іншу культурно-територіальну систему.

3. Фразеологічні помилки – невірне відтворення образних конструкцій через різницю культурних концептів:

- «дивитися як баран на нові ворота» → *dastehen wie der Ochs am Berge* або *dastehen wie die Kuh vorm neuen Tor*;

- «бити байдики» → прямий переклад *faulenzen schlagen* некоректний, правильний варіант: *die Füße hochlegen*;

- «підливати олії у вогонь» → прямий переклад *Öl ins Feuer gießen* використовується не завжди у точній відповідності з українською метафорою; контекстуальні відмінності можуть спотворювати комунікативне значення.

4. Лексико-синтаксичні інтерференції – помилки, пов'язані з перенесенням структури рідної мови на іноземну:

- *Im Juli meine Eltern haben am Asowsche Meer einen Urlaub* замість *Meine Eltern machen im Juli am Asowschen Meer Urlaub*;

- *Ich habe Hunger groß* замість *Ich habe großen Hunger*, що демонструє прямий перенос українського порядку слів.

5. Когнітивно-культурні зміщення – невправильне сприйняття концептів, відмінних у культурі носія мови:

- *das Oktoberfest* як «просто фестиваль пива», ігноруючи його історичний та соціокультурний контекст;

- *Weihnachten* сприймається лише як «Різдво», без розуміння традиційних святкових елементів (*Adventskranz*, *Weihnachtsmarkt*), що формують семантичне поле слова у німецькомовному контексті.

Висновки. Лінгвокраїнознавчий аналіз свідчить, що для забезпечення адекватної комунікації знання лише мовних форм є недостатнім. Значення багатьох мовних одиниць визначається культурним контекстом, що робить необхідним усвідомлення культурних реалій як з боку мовця, так і з боку адресата.

Практичний аналіз мовлення учнів старших класів показує, що обмежені фонові знання про культурно-семантичні особливості німецької мови призводять до лінгвокраїнознавчої інтерференції, яка проявляється у семантичному перенесенні значень слів, невідповідності культурних концептів та хибному використанні фразеологізмів. Наприклад, багатозначні лексеми (*See*, *Ferien*, *Frikadelle*) та фразеологічні конструкції (*dastehen wie der Ochs am Berge*) демонструють, що прямий переклад із рідної мови часто спотворює семантичне та культурне навантаження висловлювань.

Лінгвокраїнознавчий підхід дозволяє системно досліджувати типи інтерференцій, аналізувати семантичні переносини та виявляти культурно-специфічні мовні явища, що є ключовими для формування адекватних комунікативних моделей.

Особлива увага приділяється лексемам та фразеологізмам, які відображають національно-культурні концепти, оскільки вони найяскравіше проявляють специфіку мислення та образотворення носіїв мови.

Таким чином, формування лінгвокраїнознавчої компетенції включає не лише засвоєння лексики та граматичних структур, а й здатність усвідомлювати культурний контекст вербальної та невербальної поведінки.

Список літератури:

1. Веклич Ю., Миронець Д. Формування лінгвокраїнознавчої компетенції у процесі професійної підготовки майбутніх учителів іноземної мови. *Молодь і ринок*. 2012. № 3. С. 118–121. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Mir_2012_3_28.
2. Вознюк О. Деякі психолінгвістичні феномени вивчення іноземних мов. Подолання мовних та комунікативних бар'єрів: освіта, наука, культура: збірник наукових праць / за заг. ред. О. В. Ковтун. Київ : НАУ, 2022. С. 58–61. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/35633/>
3. Вознюк О. Інноваційні стратегії вивчення та викладання іноземних мов: міждисциплінарний підхід. *Нові технології навчання*. 2025. № 99. С. 40–49. DOI: 10.52256/2710-3560.2025.99.04. URL: https://www.researchgate.net/publication/393212067_Innovacijni_strategii_vivcenna_ta_vikladanna_inozemnih_mov_mizdisciplinarnij_pidhid (дата звернення: 11.10.2025).
4. Голованова В. І. «Лінгвокраїнознавчий аспект у викладанні іноземної мови»: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавра; спец.: філологія; Суми : Сумський державний університет, 2019. 27 с. URL: <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/74164> (дата звернення: 09.10.2025)
5. Дмитренко О. В. «Лінгвокраїнознавство країн другої іноземної мови (німецька мова)»; Полтавська політехніка, 2021. 205 с. URL: <https://reposit.nupr.edu.ua/handle/PolNTU/9418> (дата звернення: 05.10.2025)
6. Заїченко А. Є. До питання про застосування лінгвокраїнознавчого підходу під час навчання іноземної мови. *Молодий вчений*. 2017. № 12 (52). С. 383–387. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2017/12/89.pdf> (дата звернення: 05.10.2025).
7. Кондратьєва О. Застосування лінгвокраїнознавчого підходу у процесі вивчення іноземної мови в контексті полікультурного освітнього середовища. *International Scientific and Practical Internet Conference "Foreign Language in Professional Training of Specialists: Issues and Strategies"*. 2017. 15 лютого. URL: <https://cusu.edu.ua/ua/konferentsii-2016-2017-n-r/international-scientific-and-practical-internet-conference-foreign-language-in-professional-training-of-specialists-issues-and-strategies/section-2-foreign-language-teaching-techniques/6033-zastosuvannya-linhvokrayinoznachchoho-pidkhotu-u-protsesi-vyvchennya-inozemnoyi-movy-v-konteksti-polikulturnoho-osvitnoho-seredovysheha> (дата звернення: 11.10.2025).
8. Кушнірчук О.О. Геленич Ю.В. Метод проєкту у навчанні лінгвокраїнознавчих тем на уроках німецької мови в школі. *Вітчизняна наука на зламі епох: проблеми та перспективи розвитку* : Матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції. Переяслав, 2024. Вип. 94. С. 96–99. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/67102> (дата звернення: 11.10.2025).
9. ПДАУ. «Лінгвокраїнознавство німецькомовних країн» [Навчальна дисципліна], ПДАУ, 2024. URL: <https://www.pdau.edu.ua/sites/default/files/node/6640/lingvokrnim.pdf> (дата звернення: 07.10.2025).
10. Nedashkivska A., Kusse H., Kress B. War against Ukraine: language, culture, and media. *Canadian Slavonic Papers*. 2024. Vol. 66, No. 3–4. P. 299–301. <https://doi.org/10.1080/00085006.2024.2415200>. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00085006.2024.2415200> (дата звернення: 08.10.2025).

Pavlyk O. B., Syvyk O. A., Rembach O. O. THE CURRENT STRATEGIES FOR INTEGRATING LINGUOCULTURAL STUDIES IN FOREIGN LANGUAGE TEACHING

The article is devoted to the linguistic analysis of the linguistic and regional approach and its influence on the formation of intercultural competence of students in the process of learning foreign languages. It was determined that linguistic and regional studies – is a complex category that combines the language system with the cultural and historical context of the country whose language is studied and provides a deep understanding of the semantic and cultural features of language units. A comparative analysis of terminology in different scientific traditions: French, German and English has been carried out, highlighting the common concept of language as a phenomenon closely related to the history, culture and outlook of native speakers.

Special attention is paid to categories of linguistic regional studies, such as the cumulative function of language, language usus, phraseological units, proverbs and non-equivalent vocabulary, as well as manifestations of linguistic regional interference, when high school students transfer the meaning of words of their native language to a foreign language, which leads to errors in speech. It was studied that

interference manifests itself in semantic, morphological and syntactic aspects, as well as in the calculation of cultural features of the native language during an attempt to reproduce the linguistic constructions of another culture.

It is shown that linguistic analysis – is the integration of the cultural-semantic component into the study of a foreign language contributes to the formation of socio-cultural and communicative competence, the development of critical thinking and the ability to adequately correlate language units with cultural associations. Authentic materials, role-playing games and project activities are used, which allow students not only to learn lexical material, but also to better understand the cultural context of the language community, identifying and eliminating errors caused by insufficient knowledge of country studies. It has been proven that the linguistic and regional approach acts as an effective tool of linguistic analysis, ensuring the holistic formation of communicative competence and the ability of students to interact in an intercultural environment.

Key words: *linguocultural studies, linguistic analysis, integration of culture in language learning, intercultural competence, national-cultural component, communicative competence.*

Дата надходження статті: 13.10.2025

Дата прийняття статті: 10.11.2025

Опубліковано: 29.12.2025